

en i mange Aar nydt rigelig Løn kunne see sig istand til at afholde de med en saadan forandret Tilstand forbundne Udgifter. Jeg kan nok indsee, at man vil sige, eller idetmindste tænke sig, at saasnart en Mand nyder høiere Lønning, maa det være et Beviis paa, at han fortjener den, eller at man har overgivet Bedkommende den høiere Post som en Slags Tillidspost, som en Anerkjendelse — jeg troer, at man undertiden har brugt dette Ord, hvilket jeg dog ikke kan finde ganske correct ved denne Leilighed — og som Følge deraf ogsaa de Udgifter, som paadrages ham ved en eller anden tilfældig Omstændighed, ved forandret Qvarteer eller Sligt, maa staae i Forbindelse dermed og maa være en Følge af den allerede indtagne høiere Post. Det synes imidlertid, at man i det Lovforslag, der er forelagt, gjenemgaaende har stræbt hen til at gjøre Cantonnementstillægene, Felttillægene, Dagpengene eller hvad det nu kaldes, afhængige af den egentlige Lønning, og jeg skal blot tillade mig at nævne et Par Exempler derpaa. I § 2 foreslaaes saaledes det maanedlige Felttillæg og Feltudrustningshjælpen for faste Embedsmænd med Lønning under 1,200 Rd. samt Secondlieutenanter fastsat til 20 og 75 Rd. eller ialt 95 Rd., medens der for faste Embedsmænd med Lønninger fra 3,500 Rd. foreslaaes et maanedligt Felttillæg af 100 Rd. og i Feltudrustningshjælp 200 Rd.; tilsammen 300 Rd. Jeg maa virkelig finde, at her er en altfor stor Forskjel mellem dem, der allerede ifølge deres Stilling — jeg gjentager det — maae kunne afholde saadanne Udgifter, uden at komme i noget Betydning, og de mindre Lønede, for hvem det derimod kan være meget vanskeligt at afholde de Udgifter, der ere forbundne med saadanne Forandringer i Stillingen, som det medfører at overgaae fra Fredstilstand til Krigs- eller Cantonnementstilstand o. s. v. Jeg indseer meget vel, at Lavere staaende mulig ikke have alle de Udgifter som Høierestaaende, men der er dog forskjellige Omstændigheder, ifølge hvilke det forekommer mig, at hine burde betænkes bedre end disse, og jeg skal i saa Henseende navnlig fremhæve, at, naar en Troppeafdeling overgaaer til Leir eller ligefrem paa Felttjod, er der dermed for de Lavere stillede

forbundet en høiere Grad af Slid paa Løi o. s. v. end for de Høiere. Der er saaledes Omstændigheder, som tale for, at Forholdet maaskee burde gjøres noget mere eensartet. Seer man nu, at der i § 4 er tillagt Dvergeneralen en Forhøielse af Felttillæget af 200 Rd. maanedlig, foruden hvad der ellers maatte tilkomme ham efter hans Charge, maa jeg komme tilbage til den Mening, at der ved Bestemmelserne om Lønningstillæg er taget mere Hensyn til de høiere end til de lavere Charger. Det forekommer mig saaledes, at Springet imellem Lønningstillæget for Dvergeneralen, der har 200 Rd. og en Premierlieutenant, der har 20 Rd., er saa stort, at det ikke er overensstemmende med, hvad jeg — saaledes staaer Sagen idetmindste i Diebliffet for mig — vilde kalde billigt, om det end er den høieste og laveste faste Charge, jeg her har fremdraget. — Hvad angaaer Diæterne eller, som Navnet er blevet forandret, Dagpengene — jeg mener, det er en temmelig daarlig Fordansning — da vil det erindres, at disse Diæter eller — om Forlæbelse! — Dagpenge, i forrige Session vare foreslaaede til 6, ja indtil 7 Rd. Det var uden tvivl meget høie Dagpenge, og dette var saameget mere forunderligt, som det gjennem dem ret tydelig traadte frem, at de skulde rette sig efter Lønnen. Saavidt jeg mindes, var Generalauditeuren normeret med 6 Rd. i Dagpenge, saalænge han var gageret med 3000 Rd.; men naar han rykkede op til 4,000 Rd., skulde han have 7 Rd. i Dagpenge. Det er dog ganske forunderligt, at en Mand, naar han faaer 1000 Rd. mere i Gage, strax tillige skal have et forhøiet Tillæg, skjøndt det dog maa synes, at han da netop mindre trænger til et Tillæg. Dette foreligger imidlertid ikke, thi det vil vides, at Dagpengene nu i § 11 ere nedsatte til høist 4 Rd. Ifølge § 11 skulde man nu troe, at disse 4 Rd. vare det virkelige Maximum, men man har søgt at raade Bod paa denne Nedsættelse i Slutningen af § 12, hvor der staaer: „Naar der tildeles en af de i § 11 omhandlede faste Embedsmænd med Lønning fra 1200 Rd. og derover under Bortcomniando et Hver af saadan Bessaffenhed, at